

Linda van Rijn

Voetbalvrouwen

Uitgeverij Oorsprong

‘Pass ’m! Pass ’m! Ja!’

Michelle Veenstra kwam overeind van haar stoeltje, opgejaagd door het geschreeuw van de trainer vlak voor haar. Ze volgde de bal die heen en weer ging tussen rechtsbuiten Johnny Zuiverland en aanvallende middenvelder Richard Jongsma. Michelle hield haar adem in. De tegenpartij had een sterke verdediging, maar Richard loerde op een gaatje. Hij paste de bal naar voren, kreeg hem meteen weer terug en maakte een schijnbeweging naar een van de verdedigers, die aan kwam rennen om hem de bal af te pakken. De man zette een tackle in, gleed door en kon niks anders doen dan omkijken hoe Richard hem te slim af was en er met de bal vandoor ging.

‘Ja!’ riep Michelle uit. Ze klapte, net als de mensen om haar heen. ‘Goede actie!’

‘Op links, op links!’ Dat was de trainer weer, William Berkman. Hij stond op de lijn van het toegestane gebied voor de dug-out en gebaarde druk terwijl hij naar zijn middenvelder schreeuwde: ‘Jongsma! Op links!’

Michelle wist niet of Richard de trainer had gehoord of dat hij de kans zelf ook gehad gezien. Waarschijnlijk dat laatste. Hij werd juist geprezen om zijn scherpe spelinzicht en zijn oog voor kansen. Ze blikte even opzij. Twee rijen naar voren, rechts van de dug-out, zaten twee mannen in opvallende, donkergekleurde winterjassen. Michelle kende een van hen van gezicht, die kwam hier wel vaker. De ander was nieuw, maar ze haalde het type er tegenwoordig zo uit. Scouts. Van clubs uit de bovenste regionen van de Eredivisie. Ze wist dat zowel AJAX als PSV op zoek waren naar een aanvallende middenvelder om hun teams in de zomer mee te versterken en ze wist ook dat Richard op hun lijstjes voorkwam. Hij speelde zijn beste seizoen ooit, liet zien dat hij beschikte over tactiek, inzicht, doorzettingsvermogen en teamspirit, en had bovendien een gemiddelde van één goal per twee wedstrijden. Een droomspeler voor heel veel clubs, dat had Michelle inmiddels wel begrepen. De trainer had hem al vaak verteld dat hij klaar was voor het niveau van de Eredivisie, al lag dat wel een stukje hoger. Michelle hoopte dat Richards grote doorbraak eraan zat te komen. Hij had er zo hard voor gewerkt.

‘Ja!’ juichte ze toen Richard na slim combinatie-

spel met de linksbuiten pal voor het doel de bal terugkreeg en hem met de binnenkant van zijn linkervoet hard langs de keeper schoot. De tegenstander dook nog wel, maar de bal lag al in het net. Michelle klapte hard, de supporters om haar heen schreeuwden. Richard vierde het doelpunt met zijn ploeggenoten. Michelle wierp een blik op de klok. De 82e minuut, het stond 1-0. Als DKS deze wedstrijd won, lieten ze niet alleen zien dat ze de Eerste Divisie waardig waren, maar klommen ze ook op uit de onderste regionen. En dat was helemaal niet slecht voor een club die tot vorig seizoen in de Topklasse uitkwam.

Terwijl het spel verder ging, wierp Michelle een blik op de scouts. Een van hen had zijn opschrijfboekje opengeslagen en zat driftig aantekeningen te maken. Over Richard, hoopte ze.

Ze richtte haar aandacht weer op het veld. Terwijl ze de bal met haar ogen volgde, dacht ze na over de vlucht die Richards carrière de afgelopen maanden had genomen. Sinds DKS aan het einde van het vorige seizoen dankzij het kampioenschap in de Topklasse naar de Eerste Divisie was gepromoveerd, stond de ploeg veel meer in de kijker van zowel het publiek als de professionals in het voetbal. Richard, al in de Topklasse-dagen een van de

belangrijkste spelers binnen het team, was door de promotie voor een persoonlijke keuze komen te staan: alles voor het voetbal of toch nog een zekerheid achter de hand houden? Eind september, bijna anderhalve maand na het begin van de competitie, had hij uiteindelijk besloten te stoppen met zijn hbo-opleiding sportmanagement. Hij had er al drie jaar op zitten en moest nog één jaar, maar het was niet te combineren met het voetbal. Het niveau van de Eerste Divisie lag echt wel een stuk hoger dan dat van de Topklasse en om op z'n minst een kans te hebben langer dan één seizoen in het betaald voetbal te overleven, moest DKS van al zijn spelers het maximale vragen. Wie dat niet wilde of kon geven, deed feitelijk niet mee. Natuurlijk was er een risico. De kans dat Richard echt zou doorbreken als profvoetballer was niet groot. De concurrentie was moordend en het ging niet eens alleen om sportieve argumenten. Zelfs als je eruit werd gepikt en je kunnen kon laten zien bij een van de grotere clubs, waren er geen garanties. Maar aan de andere kant, zo had Richard geredeneerd, je kreeg de kans om het te proberen ook maar één keer. En die kans was nu, nu DKS gepromoveerd was. Uiteindelijk had hij de voors en tegens tegen elkaar afgewogen en was hij tot de conclusie geko-

men dat hij in elk geval voor zichzelf het gevoel wilde hebben dat hij er alles aan had gedaan. Lukte het niet om door te breken, dan zou hij zijn studie na een of twee jaar weer oppakken en was er nog geen man overboord. Om hun inkomen hoefden ze zich geen zorgen te maken. Ze hadden een goedkope huurflat in Amstelveen, die Michelle desnoods in haar eentje kon betalen. Niet dat dat nodig was, want de promotie hield ook in dat Richard toetrad tot het betaald voetbal en daar stond een salaris tegenover. Geen salaris dat vergelijkbaar was met wat de jongens bij de topclubs in de Eredivisie verdienden, maar het was genoeg om de huur te betalen en de boodschappen te doen. Michelle had een paar van de andere meiden horen klagen dat ze, nu hun man of vriend eindelijk in het betaald voetbal speelde, wel iets meer hadden verwacht. Het had op het puntje van Michelles tong gelegen om te zeggen dat ze misschien iets minder de Story moesten lezen en iets meer in de gewone wereld moesten leven. Een promotie naar de Eerste Divisie maakte van de vriendinnen van de spelers echt niet meteen de nieuwe Yolantes van deze wereld. Een idee dat haar sowieso met afschuw vervulde. Wat had je aan een leven dat helemaal draaide om de carrière van je man? Michelle wilde zelf iets be-

reiken, daarom werkte ze zo hard voor haar rechtenstudie. Maar ze had het idee dat de andere meiden dat niet begrepen. Van alle spelersvriendinnen van DKS was ze de enige die een universitaire opleiding deed en ze merkte heus wel dat de rest haar daarom maar een vreemde studiebolschone vond. Om die reden had ze maar gewoon haar mond gehouden bij die opmerkingen over salaris. Als DKS morgen weer zou degraderen naar de Topklasse, zou ze er geen uur minder om slapen. Ze zou het jammer vinden voor Richard, maar zelf had ze geen enkele ambitie om een typische voetbalvrouw te worden. Ze had haar eigen pinpas en ze was niet van plan op die van Richard te teren. Met haar studiefinanciering en de toelage van haar ouders kon ze prima rondkomen. En van shoppen hield ze toch niet.

Ze richtte haar aandacht weer op de wedstrijd. DKS had na het doelpunt de leiding stevig in handen genomen. Het enige wat de tegenstander deed was meerrennen en proberen de bal af te pakken, maar DKS gaf geen duimbreed toe. Michelles hartslag schoot omhoog toen Richard na een mooie soloactie in het strafschoopgebied onderuit werd gehaald. Net als de rest van het thuispubliek riep Michelle om een strafschoop, maar de scheidsrech-

ter wuifde het incident weg. In plaats daarvan kende hij een corner toe. Michelle keek op de klok. Het was de 91e minuut, Johnny Zuiverland liep naar de cornervlag. Hij legde de bal neer, zette een paar stappen naar achteren en schatte in waar in het strafschoopgebied zijn ploeggenoten zich bevonden. Daarna nam hij een aanloop en trapte de bal. Die belandde midden in het strafschoopgebied precies op het hoofd van Richard. Hij kopte hem met alle kracht die hij in zich had richting het doel. De keeper raakte de bal met zijn handen, maar had hem niet klemvast. Het volgende moment ontbrandde het stadion voor de tweede keer in gejuich. Michelle sprong overeind en deed mee. 2-0, en allebei de keren was het Richard. Als dit niet goed was voor zijn beoordeling bij de scouts, wist ze het ook niet meer.

Ze keek opzij toen iemand aan haar mouw trok. Het was Inge Snijders, de vriendin van Johnny en een van de meer normale vriendinnen van de spelers. Johnny en Richard waren zo'n beetje gelijktijdig bij de club gekomen en vanaf het eerste moment had het geklikt tussen haar en Inge. Inmiddels waren ze goede vriendinnen. Michelle waardeerde het dat Inge altijd voor haar klaarstond. Ze had haar waarde wel bewezen toen

Michelle niet lang nadat ze elkaar hadden leren kennen werd gevelld door een langdurige longontsteking, net toen Richard veel moest trainen en spelen en daarnaast ook nog een studie volgde én werkte. Zeker drie weken lang had ze zich zo ellendig gevoeld, dat ze nauwelijks de deur uit kon. Inge was bijna elke dag langsgekomen, had boodschappen gedaan en sinaasappels uitgeperst. Michelle had wel tachtig keer gezegd dat dat echt niet nodig was, maar Inge had geen “nee” willen horen. Stiekem had Michelle het wel heel lekker gevonden dat ze kon uitzielen en niet het huishouden draaiende hoefde te houden, omdat Richard van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat weg was.

‘Goede wedstrijd van Richard,’ zei Inge. ‘Dat zullen die scouts ook wel vinden.’

‘Ik hoop het. Johnny speelde ook goed. Hij staat toch ook in de belangstelling van een aantal clubs?’

Inge haalde haar schouders op. ‘Het verhaal ging dat NAC en FC GRONINGEN hem misschien wilden hebben, maar dat is vanuit de clubs nooit bevestigd. Vooralsnog zit hij gewoon hier.’

‘Richard ook, hoor,’ voelde Michelle zich verplicht om te zeggen. ‘Dat er scouts komen kijken, wil nog niks zeggen.’

Het gesprek stopte doordat de scheidsrechter

floot voor het einde van de wedstrijd en de supporters juichten. Op het veld feliciteerden de jongens elkaar met high fives en omhelzingen. Voor haar op het veld schudden de trainers van beide ploegen elkaar de hand. Michelle zag de tevreden grijns op het gezicht van William Berkman. Niet alleen de winst, ook de manier waarop DKS had gespeeld verdiende een dikke voldoende. Michelle voelde trots voor de rol van Richard, ook al wist ze dat hij zelf minstens tien kritische kanttekeningen bij zijn spel van vandaag zou plaatsen. Het kenmerk van een sporter: hij wilde altijd meer, altijd beter.

Michelle liep de tribune af, naar de catacomben van het stadion. Rechts zat een deur die toegang gaf tot de gang waar de kleedkamers op uit kwamen. Als vriendin van een speler mocht ze daar naar binnen, maar in plaats daarvan liep ze naar de uitgang. Het was zondagmiddag, iets voor half vijf, en Richard zou niet voor zevenen thuis zijn. Als het niet later was. Ze vond het best wel eens gezellig om te blijven hangen en wat met de andere meiden en de spelers te kletsen, maar ze had de tijd hard nodig om te leren. Ze wuifde even gedag naar Inge, die wel richting de kleedkamers ging, en liep het stadion uit.

‘Zo, lekkere wedstrijd, hè?’